

LOUIS SACHAR

**STANLEY,
A SZERENCSE FIA**

ELSŐ RÉSZ

ISTEN HOZOTT A ZÖLDTÓ TÁBORBAN!

1

A Zöldtó Tábor környékén nyoma sincsen semmiféle tónak. Valaha volt itt ugyan egy hatalmas tó, mi több, az volt a legeslegnagyobb tó Texasban. De annak már több mint egy évszázada. Mostanra csak egy kiszáradt, kietlen sivatag maradt a helyén.

A Zöldtó körül egykor város is virágzott, de ez a város, a lakóival egyetemben, az idők folyamán a tóval együtt zsugorodott semmivé.

Nyaranta a hőmérséklet harmincöt fok körül mozog árnyékban – már ha találunk egyáltalán árnyékot, amire, ugye, nem sok az esély egy hatalmas, kiszáradt tó közepén.

A fákat mindössze két öreg tölgy képviseli a tómeder keleti partján. Közöttük egy függőágy himbálózik, a mögött pedig egy hosszúkás épület található.

A tábor lakóinak szigorúan tilos a függőágyba feküdniük. Az az igazgató kizárólagos tulajdona. Csakúgy, mint az árnyék.

Odakint a tóban, a kövek alatt, és azokban a gödrökben, amelyeket a tábor lakói ástak, csörgőkígyók és skorpiók lelnek hűvösre.

Nem veszélytelenek, ám ha nem piszkálsz őket, ők is békén hagynak téged. Általában.

Ha egy csörgőkígyó vagy egy skorpió megmar, az még hagyján. Abba még nem halsz bele.

Általában.

Van úgy, hogy egy táborlakó szándékosan megmaratja magát egy skorpióval vagy egy kisebb csörgőkígyóval. Akkor egy-két napot a sátrában lábadozhat, és addig sem kell gödröt ásnia odakint, a tóban.

Aminél rosszabb nem érheti a táborlakót, az a sárgafoltos gyík harapása. A következménye lassú, fájdalmas halál.

Nem csak általában.

Ha megharap egy sárgafoltos gyík, akkor akár a tölgyfák árnyékába is besétálhatsz, és gondolkodás nélkül belevetheted magad a függőágyba.

Akkor már nem árthat neked senki semmivel...

2

Az olvasóban most bizonyára felmerül a kérdés: mi készítetne bárkit is arra, hogy Zöldtő Tábor lakója legyen?

Nos, a legtöbb táborlakónak nem volt más választása. A Zöldtő Tábor amolyan nevelőtábor rossz gyerekek számára.

Fogsz egy ilyen rossz gyereket, minden nap ásatsz vele egy gödröt a tűző napon, és mintagyerekké válik.

Legalábbis vannak, akik így gondolják.

Stanley Yelnátsnek viszont igenis volt választása. A bíró két lehetőséget ajánlott neki:

– Vagy börtönbe mész, fiam, vagy a Zöldtő Táborba.

Stanley szegény családból származott. Azelőtt még sohasem volt táborban.

3

Stanley Yelnáts volt a busz egyetlen utasa, persze ha nem számoljuk a sofőrt és az őrt. Az őt a vezető mellett ült, a székét úgy fordították, hogy láthassa Stanleyt. Keresztben a lábán egy puska feküdt.

Stanleyt úgy tíz sorral hátrébb helyezték el, a csuklóját a karfához szíjazták. Hátizsákja a mellette lévő ülésen hevert. Fogkefe, fogkrém meg egy csomag levélpapír volt benne, amelyet az édesanyjától kapott. Megígérte neki, hogy minden héten ír majd.

Kifelé bámult az ablakon, bár nem sok látnivaló akadt; jobbra kiszáradt fű és gyapotföldek szegélyezték az útjukat. A busznak hosszú, nagyon hosszú utat kellett megtennie – egyenesen a nagy semmibe. A járműben nem volt légkondicionálás. A forró, nehéz levegő legalább úgy szorongatta Stanleyt, mint a bilincs.

Stanley – ahogyan azt szülei is sugallották – próbálta elhíttetni magát, hogy csak táborozni megy egy időre, mint a gazdagabb gyerekek. Mikor kisgyerek volt, gyakran játszott táborozást plüss állataival. Előfordult, hogy focizott velük egy üveggolyóval. Máskor meg akadályfutás volt a program, vagy szakadt gumihevederre kötözve kipróbálták a bungee jumpingot az asztal tetejéről. Stanley most igyekezett arra gondolni, hogy ő is egy ilyen csupa móka és kacagás táborba készül. Lehet, hogy barátokra is szert tesz majd... De hogy nagyokat úszik a tóban, az biztos...

Otthon nem voltak barátai. Egy kicsit duci volt, és a gyerekek az iskolában gyakran csúfolták emiatt. Még a tanárai is tettek néha bántó megjegyzéseket. Az iskolában töltött utolsó napjáról is maradt egy ilyen emléke. A matematikatanára, Mrs. Bell, a viszonyítást tanította. Példaként kiválasztotta a legkövérebb és a legsoványabb gyereket az osztályban, és egy mérlegre állította őket. Stanley háromszor annyit nyomott, mint a másik

fiú. Mrs. Bell felírta az arányszámot a táblára, 3:1, s sem vette észre, *hogy* ezzel mennyire megalázó helyzetbe hozta mindkettőjüket.

Stanleyt aznap délután vették őrizetbe. Most az örre nézett, aki görnyedten üt a széken, és azon tűnődött, vajon alszik-e. A férfi napszemüveget viselt, így Stanley nem láthatta a szemét.

Stanley nem volt rossz gyerek. Abban a dologban is ártatlan volt, amiért a büntetését kapta. De hát... rossz helyen volt, rossz időben.

Már megint minden amiatt a semmirekellő-nyomorult-hitvány-malactolvaj ükapja miatt történt.

Elmosolyodott. Ez *egy* családi tréfa volt. Valahányszor, amikor valami kellemetlenség érte őket, mindig Stanley semmirekellő-nyomorult-hitvány-malactolvaj ükapját hibáztatták.

Úgy tartották, hogy Stanleynek volt egy ükapja, aki egyszer ellopott egy malacot egy féllábú cigányasszonytól, ezért az megátkozta őt és minden leszármazottját. Stanley és a szülei természetesen nem hittek az ilyen átkokban, de ha valami nem úgy történt, ahogy kellett volna, jólesett valaki másra hárítani a baj okát.

És a dolgok sokszor történtek úgy, ahogy nem kellett volna. Úgy tűnt, hogy ők újra és újra rossz helyen vannak, rossz időben.

Kinézett az ablakon a végláthatatlan pusztaságra. Figyelte, ahogy egy telefonvezeték hullámzik a póznák között. És közben a fejében csengett apja halk, rekedtes hangja, ahogy énekel neki:

*Ó bárcsak, ó bárcsak – sóhajt a fakopács – A kéreg a fán volna bár puhább!
A farkas ezalatt éhesen néz fel rá*

S vonít a ho-oo-oldra,

Ó bárcsak, ó bárcsak!

Ezt a dalt gyakran énekelte neki az apja. Édes-szomorkás dallam volt ez, és Stanley azt a részt szerette a legjobban, amikor az apja szinte vonyította, hogy „ho-oo-oldra”.

Stanley apja feltaláló volt. Ahhoz, hogy valaki sikeres feltaláló legyen, három dologra van szükség: észre, kitartásra és egy icipici szerencsére. Stanley apja igencsak jó eszű volt, s kitartásban sem szenvedett hiányt. Ha egyszer belefogott valamibe, sokszor éjt nappallá téve, évekig is dolgozott rajta. Csak éppen a szerencse kerülte el – de az jó messzire... Valahányszor egy kísérlete

kudarcba fulladt, Stanley mindig hallotta, hogy apja azt a semmirekellő-nyomorult-hitvány-malactolvaj ükapját szidja.

Stanley apját is Stanley Yelnatsnek hívták. Teljes nevén III. Stanley Yelnatsnak. A mi Stanleynk pedig már a IV. Stanley Yelnats volt.

A családban mindenkinek nagyon tetszett, hogy a „Stanley Yelnats” név visszafelé olvasva ugyanazt adja. Ezért ők is a Stanley keresztnevet adták a

fiuknak. Stanley egyedüli gyerek volt a családban csakúgy, mint az összes többi Stanley Yelnats öelötte.

És mindannyiukban volt még valami közös. Rettenetes balszerencsájük ellenére, sohasem veszítették el a reményt. Ahogy Stanley apja hittel vallotta: „A kudarcainkból tanulunk.” Persze, azért fájt, nagyon is fájt, amikor reményeik romba dőltek.

– Nem minden Stanley Yelnats volt ilyen szerencsétlen – mondogatta Stanley anyja, amikor Stanley vagy az apja olyannyira elkeseredtek, hogy már-már hinni kezdtek az átokban. Az első Stanley Yelnats, Stanley dédapja, hatalmas vagyonra tett szert a tőzsdén. – Akkor azért nem lehetett olyan nagyon peches.

Ilyenkor gondosan elfelejtette megemlíteni, hogy azután viszont milyen balszerencse érte az első Stanley Yelnats. Az összes pénzét elveszítette az úton, amikor New Yorkból Kaliforniába költözött. A postakocsit, amelyben utazott, kirabolta az a betyár Csókos Kate Barlow.

Ha nem így történik, Stanley családja ma boldogan éldegél egy szép nagy házban Kaliforniában, a tengerparton. Ehelyett egy aprócska lyukban élnek összezsúfolva, melyet betölt az égett gumi büze és a lábszag.

Ó bárcsak, ó bárcsak...

A lakásban azért terjengett az említett szag, mert Stanley apja azon dolgozott, hogy rájöjjön, miként lehet újrahasznosítani a régi, használt gumitalpú edzőcipőket.

– Aki először jön rá, mire jók a régi, használt, gumitalpú edzőcipők – állította –, nagy vagyonra tehet szert.

Ez az utolsó munkája volt az, amely végül is Stanley letartóztatásához vezetett.

A busz ráfutott egy bukkanom, mire az ór nyomban felriadt. A busz egyre jobban zötykölődött, mert az út, amelyen haladtak, már nem volt kikövezve. Az igazat megvallva, Stanleyt lenyűgözte a történet, amikor először hallotta, hogy a dédapját a Csókos Kate Barlow rabolta ki. Igaz, igaz szívesebben lakott volna a tengerparton Kaliforniában, de az valahogy olyan klassz dolog, hogy a családod egyik tagját kifosztotta egy hírhedt bandita.

Kate Barlow valójában nem csókolta meg Stanley dédapját. Bár az még sokkal klasszabb lett volna. Mesélni. Mert Kate csak azokat csókolta meg, akiket megölt. A hírhedett nőszemély csak kirabolta Stanley dédapját, és otthagya a sivatag kellős közepén.

– *Igazán szerencsés*, hogy életben maradt – sietett felhívni a figyelmüket Stanley anyja.

A busz lassított. Az ór nyögdécselve kinyújtóztatta a karját.

– Isten hozott a Zöldtő Táborban! – szólalt meg a sofőr. Stanley kinézett a piszkos ablaküvegen. Egy árva tavat nem látott.

És szinte semmit, ami zöldnek lett volna nevezhető.

4

Stanley kicsit szédelgett, miután az őr lecsatolta róla a szíjakat, és leszállította a buszról. Több mint nyolcórás utazás volt a háta mögött.

– Aztán vigyázz, fiam! – szólta utána a sofőr, miközben Stanley lefele igyekezett a lépcsőn.

Stanley nem tudta eldönteni, hogy a sofőr arra gondol-e, hogy a lépcsőn legyen óvatos, vagy arra, hogy majd a táborban vigyázzon magára.

— Köszönöm az utazást – mondta.

A szája teljesen kiszáradt, a torka szinte égett. Lelépett a szikkadt, száraz földre. Körben a csuklóján izzadságcseppek gyöngyöztek, ott, ahol a szíjat rászorították.

Körülötte sivár, kietlen pusztaság. Csak néhány romos házat és egy-két sátrat látott. És kicsit távolabb, két égbe nyúló fa között, egy épületet. Ez a két fa volt közel s távol az egyedüli növényzet. Hogy hogyan maradtak meg, rejtély, mert még a gaz sem élt meg erre felé.

Az őr egy kisebb épülethez vezette Stanleyt. A homlokzaton üdvözlő felirat díszelgett: ISTEN HOZTA A ZÖLDTŐ TÁBORBAN, A FIATALKORÚAK JAVÍTÓINTÉZETÉBEN. Közvetlenül mellette, egy kisebb tábla arra figyelmeztetett, hogy lőfegyver, robbanószer, egyéb fegyver, kábítószer vagy alkohol bevitele a tábor területére a texasi büntető törvénykönyv rendelkezéseibe ütközik.

Mikor Stanley elolvasta a feliratot, csak ennyit jegyzett meg magában: *Jó, hogy mondják!*

Az őr bevezette a fiút az épületbe, ahol mindketten fellélegeztek, mert itt végre volt légkondicionálás.

Egy férfi ült a szobában, lábát az íróasztalon nyugtatta. Csak a fejét fordította feléjük, amikor az őr belépett Stanleyvel, máskülönben meg se moccant. Különös volt, hogy idebent a szobában is napszemüveget és cowboykalapot viselt. Egy dobozos üdítőt tartott a kezében, melynek a látványától Stanleyt még erősebben kínozza a szomjúság.

Türelmesen várt, amíg az őr a buszról átadott néhány papírt a férfinak, hogy írja alá.

– Hű, mennyi napraforgómag! – csodálkozott az őr. Stanley észrevette, hogy az íróasztal mellett a földön egy hatalmas vászonzsák áll, tele napraforgómaggal.

– A múlt hónapban szoktam le a dohányzásról – szólalt meg a cowboykalapos férfi. Egy csörgőkígyó volt a karjára tetoválva, és ahogy aláírta a papírokat, úgy tűnt, mintha a kígyó valóban csörögne. – Egy egész dobozzal szívtam el egy nap. Most minden héten megeszem egy zsák ilyet.

Az őr nevetett.

Az asztal mögött minden bizonnyal egy kisebb hűtőszekrény lehetett, mert a cowboykalapos férfi két újabb doboz üdítőt varázsolt elő. Stanley egy pillanatra azt remélte, hogy az egyiket talán neki szánja, de az mindkettőt az őrnek adta, mondván, vigyen a buszsofőrnek is.

– Kilenc óra idefelé, kilenc óra vissza – morogta az őr. – Micsoda nap!

Stanley a hosszú, rettentően fáradságos buszútra gondolt, s egy kissé megsajnálta az ört meg a buszvezetőt.

A cowboykalapos férfi szotyolahéjat köpködött a papírkosárba. Aztán megkerülte az asztalt, és odament Stanleyhez.

– Az én nevem Mr. Sir – mondta. – Ha hozzám beszélsz, ezen a néven kell szólítanod, megértted?

Stanley habozott.

– Öő, igen, Mr. Sir – válaszolta, bár nehezen tudta elképzelni, hogy valóban így hívják a férfit.

– Ez itt nem egy cserkészlány-tábor! – jelentette ki Mr. Sir.

Stanleynek minden ruháját le kellett vetnie Mr. Sir jelenlétében, hogy az megbizonyodhasson róla, nem rejteget magánál semmit. Azután kapott két garnitúra ruhát és egy törölközőt. Mindkét garnitúra egy hosszú ujjú, narancssárga kezeslábasból, egy narancssárga pólóból és egy pár citromsárga zokniból állt. Stanleynek némi kétsége támadt afelől, hogy a zoknik színe eredetileg is citromsárga volt-e.

Kapott még egy pár fehér, gumitalpú tornacipőt, egy narancssárga sapkát és egy erős műanyagból készült tábori kulacsot, amely sajnos üres volt. A sapka hátuljára egy textildarabot varrtak, hogy valamennyire védje a nyakat. Stanley átöltözött. A ruháknak szappanszága volt.

Mr. Sir elmagyarázta, hogy az egyik garnitúra ruhát munka közben kell viselnie, a másikat pedig pihenőidőben. A szennyest háromnaponta mossák. Akkor elviszik a munkaruhát, onnantól kezdve a másik garnitúrát kell használniuk munka közben, és kapnak egy tiszta garnitúrát a pihenőidőre.

– Minden nap ki kell ásnod egy gödröt. Szombaton is és vasárnap is. A gödörnek másfél méter mélynek, és mindkét irányban másfél méter szélesnek kell lennie. Az ásót használhatod mérőrúdnak. Reggeli 4:30-kor.

Stanley bizonyára meglepett arcot vágott, mert Mr. Sir folytatta a magyarázatot. Azért kezdik a napot ilyen korán – magyarázta –, hogy elkerüljék a legmelegebb időszakot.

– Senki nem áll majd a hátad mögött, hogy vigyázzon rád – tette hozzá. – Minél tovább húzod az ásást, annál tovább kell kint lenned a tűző napon. Ha ásás közben valami érdekesre bukasz, jelentened kell nekem vagy bármelyik felügyelőnek. Ha végeztél a munkával, a nap hátralévő részében azt csinálsz, amit akarsz.

Stanley bólintott, hogy megértette.

– Ez itt nem egy cserkészlány-tábor – ismételte meg Mr. Sir. Átnézte Stanley csomagját, de nem vett el tőle semmit. Aztán kivitte a fiút a tikkasztó hőségbe.

– Jól nézz körül! – szólította fel Mr. Sir. – Mit láatsz? Stanley körbepillantott a kietlen pusztaságon. A levegő remegett a portól és a hőségtől.

– Nem sok mindent – felelte, aztán sietve hozzátette: –, Mr. Sir.

Mr. Sir felnevetett.

– Láatsz akár egyetlen őrtornyot is?

– Nem.

– Vagy elektromos kerítést?

– Nem, Mr. Sir.

– Semmiféle kerítés nincs, igaz? – Nincs, Mr. Sir.

– Szeretnél megszökni? – kérdezte Mr. Sir.

Stanley a férfira nézett, nem volt benne biztos, mire gondol.

– Ha meg akarsz szökni, csak tessék, fuss! Én aztán nem foglak megakadályozni.

Stanleynek fogalma sem volt, miféle játék ez.

– Látod, a puskámat nézed. Ne aggódj! Nem foglak lelőni. – Megveregette a pisztolytáskáját. – Ezt a sárga pöttyös gyíkoknak tartogatom. Nem pazarolnám rád a drága golyót.

– Nem fogok megszökni – mondta Stanley.

– Helyes beszéd – válaszolt Mr. Sir. – Innen senki sem szökik meg. Még kerítésre sincs szükségünk. És tudod, miért? Mert itt van az egyetlen vízforrás száz mérföldes körzetben. Meg akarsz szökni? Három napon belül a keselyűk vacsorájává válsz!

Stanley megpillantott néhány narancssárgába öltözött fiút, ahogy ásóval a hátukon vonszolták magukat a sátrak felé.

– Szomjas vagy? – kérdezte Mr. Sir.

– Igen, Mr. Sir – felelte Stanley hálásan.

– Nos, jobb, ha ehhez hozzászoksz. Az elkövetkező tizennyolc hónapban szomjas is maradsz.

5

A tábor hat, hatalmas szürke sátor alkotta. Mindegyiken egy fekete betű állt: A, B, C, D, E és F. Az első öt sátorban éltek a táborlakók. Az F jelűben pedig a felügyelők.

Stanleyt a D sátorban helyezték el. Az ő felügyelője Mr. Pendanski lett.

Mr. Pendanski fiatalabb volt Mr. Sirnél, és közel sem volt olyan rémisztő a kinézete. A feje tetejét szinte kopaszra borotválta, s az arcát sűrű, göndör, fekete szakáll borította. Az orrát erősen megkapta a nap.

– Mr Sir egyáltalán nem olyan rossz ember – jelentette ki Mr. Pendanski. – Csak nagyon rossz passzban van, amióta leszokott a dohányzásról. Aki miatt tartanotok kell, az az igazgató. A Zöldtő Táborban a legfőbb szabály: ne haragítsátok magatokra az igazgatót.

Stanley bólintott, mintha megértette volna.

– Azt akarom, hogy tudd, Stanley, én tisztellek téged – folytatta Mr. Pendanski. – Tudom, hogy elkövettél néhány szörnyű hibát az életed folyamán. Különben nem lennél itt. De mindenki követhet el hibát. Lehet, hogy csináltál olyasmit, amit nem kellett volna, de ez még nem jelenti azt, hogy rossz ember vagy.

Stanley bólintott. Nem lett volna sok értelme, hogy megpróbálja elmagyarázni a felügyelőnek, hogy ő tulajdonképpen ártatlan. Valószínűleg mindenki ezzel próbálkozott. Nem akarta, hogy ez a rokonszenvesnek tűnő ember azt higgye, nem megfelelően áll a dolgokhoz.

– Segítek, hogy az életed a helyes mederbe terelődjön – mondta a felügyelő.

– De neked is tenned kell ezért. Számíthatok erre?

– Igen, uram – válaszolta Stanley.

Mr. Pendanski megveregette Stanley hátát. Két fiú közeledett feléjük, mindkettőjük ásót cipelt a vállán. Mr Pendanski odaszólt nekik:

– Rex! Alan! Szeretném, ha idejőnnétek, és üdvözlőnétek Stanleyt. Ő a csapat legújabb tagja.

A fiúk fáradtan Stanleyre pillantottak. Egész testükről csöpögött az izzadság, és az arcuk olyan piszkos volt, hogy Stanley észre sem vette mindjárt, hogy az egyikük fehér, a másikuk fekete.

– Mi történt Hányógéppel? – kérdezte a fekete srác.

– Lewis még mindig a kórházban fekszik – válaszolt a Mr Pendanski. – És nem is jön már vissza.

Felszólította a fiúkat, hogy fogjanak kezét Stanleyvel és „úriemberek módjára” mutatkozzanak be. – Szia, – morogta a fehér gyerek. – Ő Alan – mutatta be Mr Pendanski.

– Az én nevem nem Alan! — tiltakozott a fiú. – Hanem Polip. Ő pedig Röntgen.

– Hello – üdvözölte Röntgen. Mosolyogva kezét rázott Stanleyvel. Szemüveget viselt, de az üveg olyan koszos volt, hogy Stanley el nem tudta képzelni, hogyan láthat át rajta.

Mr Pendanski megkérte Alant, hogy menjen át a társalgóba, és hívja ide a többi fiút is, hogy megismerkedjenek Stanleyvel. Aztán bement csapata új tagjával a sátorba.

Odabent hét tábori ágy állott, alig fél méterre egymástól.

– Melyik volt Lewis ágya? – kérdezte Mr Pendanski.

– Hányógépé? Ez! – rúgott Röntgen az egyik ágyba.

– Jól van, Stanley, akkor ez lesz a tiéd – közölte Mr Pendanski.
Stanley az ágyra pillantott és bólintott. Nem dobta fel különösebben a gondolat, hogy egy olyan fekvőhelyen kell aludnia, amelyet előtte egy Hányógép nevezetű illető birtokolt.
A sátor oldalában hét faláda volt egymásra pakolva, két kupacban. A ládák ajtaja a sátor belseje felé nézett. Stanley betette a hátizsákját, a váltás ruháját és a törölközőjét abba a fahéba, amely régebben Hányógépé volt.
Polip négy másik fiúval tért vissza. Hármójukat Mr Pendanski úgy mutatta be, mint Josét, Theodoret és Rickyt. Ok Mágnesnek, Hónaljnak, illetve Cikcakknak nevezték magukat.
– Mindenkinnek van egy beceneve – magyarázta Mr Pendanski. – De én inkább azon a néven szólítom őket, amelyet a szüleik adtak nekik, azon a néven, amelyen a *társadalom ismeri majd őket*, amikor visszatérnek oda, és hasznos, dolgozó tagjaivá válnak.
– Ez nem egyszerűen becenév – szállt vitába Röntgen Mr Pendanskival. Jelentősen megigazította a szemüvegét. – Én tényleg beléd látok, Mamus! Hatalmas, hájas szíved van!
A negyedik fiúnak vagy nem volt beceneve, vagy nem volt valódi neve, mert mind Mr Pendanski, mind pedig Röntgen Zérónak szólította.
– Tudod, miért hívják Zérónak? – kérdezte Mr Pendanski. – Mert semmi sincs abban az üres fejében. – Elmosolyodott, és tréfásan meglapogatta Zéró vállát.
Zéró nem szólt egy szót sem.
– Ő pedig Mamus! – mondta az egyikük. Mr Pendanski rámosolygott.
– Ha attól jobban érzed magad, Theodore, hogy Mamusnak hívsz, hát csak rajta, hívj Mamusnak! – Aztán Stanleyhez fordult. – Ha van valami kérdésed, Theodore majd segít. Hallod, Theodore? Számítok rád!
Theodore köpött egyet, mire többen felhívták a figyelmét, hogy nem bánnák, ha tiszta maradna az „otthonuk”.
– Egyszer te is új voltál itt – figyelmeztette Mr Pendanski –, remélem, emlékszel rá, hogy ez milyen érzés. Mindannyiótokra számítok, hogy segítségére lesztek Stanleynek!
Stanley a földet bámulta.
Mr Pendanski magukra hagyta őket. Lassan a többiek is kiszivárogtak, hónuk alatt a törölközővel és a váltás ruhájukkal. Stanley megkönnyebbült, amikor magára maradt, de olyan szomjas volt, hogy úgy érezte, meghal, ha nem jut egy korty italhoz.
– Hé, ööö, Theodore – lépett a fiú után. – Nem tudod, hol tölthetném meg a kulacsomat?
Theodore megpördült, és a gallérjánál fogva megragadta Stanleyt.
– Az én nevem nem The-o-dore! – ripakodott rá. – Hanem Hónalj! – Aztán

a földre lökte Stanleyt.
Stanley riadtan nézett tel rá. – Van egy csap a zuhanybódéban.
– Kösz ... Hónalj – préselte ki magából Stanley. Miközben figyelte, ahogy a fiú elfordul, és kimegy a sátorból, azon tűnődött, vajon mi a csodáért akarja egy normális ember, hogy Hónaljnak szólítsák.
Ám ahogy eltöprengett ezen, kezdte jobban érezni magát a gondolattól, hogy abban az ágyban alszik majd, amelyet egy Hányógép nevezetű valaki birtokolt előtte. Hiszen meglehet, hogy ezzel a névvel fejezték ki társai az iránta való tiszteletüket.

6

Stanley lezuhanyozott – már ha ezt annak lehetett nevezni megebédelt – már ha ezt annak lehetett nevezni, és ágybabújt – már ha azt a bűdös és szúrós priccset ágyának lehetett nevezni.

Mivel a vízkészleteik szűkösek voltak, minden táborlakónak csak négypercnyi zuhanyozást engedélyeztek. Ennyi ideig tartott, amíg Stanley hozzászokott a hideg vízhez. Meleg vizes csap nem volt. Amint a zuhanyrózsa alá lépett, nyomban vissza is hőkölt, s ezt a játékot folytatta, egészen addig, míg egy automatika el nem zárta a víz útját. A szappanig sem jutott, ami nem is volt nagy baj, mert úgysem lett volna ideje lemosni magáról a habot.

Vacsorára valami húst adtak, némi zöldséggel. A hús szín kissé gyanús volt, a zöltség valaha zöld lehetett, az íz pedig olyan amilyet az ember a látvány alapján várhatott. Stanley mindent rendesen megevett, sőt, a szelet fehér kenyérral, amely a vacsorához járt, felitatta a maradék szaftot is. Sohasem hagyott ételt a tányéron, akkor sem, ha nem ízlett neki.

– Te meg mit csináltál? – fordult hozzá az egyik fiú.

Stanley először nem értette, mire is kíváncsi.

– Mert ugye, nem véletlenül küldtek ide?

– Ja, úgy! Elloptam egy pár edzőcipőt – felelte.

A többiek ezt viccesnek találták. Stanley nem nagyon értette, miért. Talán azért, mert ők sokkal nagyobb dolgot követtek el, mint holmi edzőcipők lopkodása.

– Egy üzletből vagy valaki lábáról? – kérdezte Polip.

– Hát ... igazából egyik sem. – Az a csuka Clyde Derrické volt.

Ezt persze senki sem hitte el.

– A Szagoslábúé? – nyugtázta Röntgen. – Hát peersze... majd el is hiszem!

– Az lehetetlen! – jelentette ki Polip.

Stanley az ágyon feküdt, és arra gondolt, hogy ez az egész helyzet nagyon mulatságos. Amikor azt mondta, ártatlan a dologban, senki nem hitt neki.